

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ

ΑΘΛΗΣΑΝΤΩΝ
ΕΝ ΧΙΩ^Ι

Τῇ 3 Φεβρουαρίου .α.ω.κδ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ
— ΟΔΟΣ ΒΟΡΕΟΥ 6 —

1918

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΕΝΔΟΞΩΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΑΙ ΑΥΤΑΔΕΛΦΩΝ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΥΤΩΝ ΣΥΝΟΔΙΤΟΥ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

τῶν ἐκ Σπετσῶν ἐν Χίῳ μαρτυρησάντων κατὰ
τὸ ,χωχθ' ἔτος Φεβρουαρίου 3.

ΜΟΝΗΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ

ΑΝΘΙΜΟΥ ΠΟΥΛΑΚΗ

Ἱερομονάχου Χίου.

Ἐσπέρας μετὰ τὸ Προοιμακὸν τό, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ
Κύριε Ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχ. η'. καὶ ψάλλομεν, τῆς Ἑορτῆς
στίχ. δύο, τοῦ Ἁγίου Συμεὼν στίχ. δύο καὶ τῶν Ἁγίων Μαρ-
τύρων τὰ παρόντα προσόμοια τέσσαρα. Εἰ δὲ βούλει, εἰπὲ τρία
τῆς Ἑορτῆς καὶ τρία ἐκ τῶν παρόντων».

Ἦχος Πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Δόξα τῇ σῇ ἀγαθότητι, Λόγε Θεοῦ καὶ Θεέ, ὁ πανσόφῳ
προνοίᾳ σου, τρόποις οἷς ἐπίστασαι, τὰ ἡμῶν προνοοῦμε-
νος, ὁ σῇ δυνάμει καὶ θεῇ χάριτι, ἐνδυναμώσας τοὺς νέους
μάρτυρας καὶ ἐναπέδειξας, ἀπτοήτους ἔμπροσθεν τῶν δικα-
στῶν, καὶ λαμπρῶς ἀθλήσαντας καὶ νίκην στήσαντας.

Μάρτυς ἀθλητὰ Νικόλαε, διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, τῆς παρού-
σης ἡλόγησας, ὡς προσκαίρου ἐνδοξε, ἀνενδότῳ φρονή-
ματι, καὶ πρὸς τοὺς νέους καλὸν παράδειγμα, ὑπῆρξας μάκαρ
τῇ θεῇ χάριτι, ἐνδυναμούμενος καὶ κατατομούμενος πρῶτος
αὐτός, ὡς ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀγωνισάμενος.

Νέων μαρτύρων πανήγυριν, σήμερον δεῦτε πιστοί, συνελθόν-
τες τελέσωμεν, καὶ Θεὸν δοξάσωμεν, ὃν περ οὗτοι ἐκήρυ-
ξαν, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Σταμάτιος, σὺν Νικολάῳ τῷ συμπο-
λίτῃ αὐτῶν, τὸν ὄντως κύριον, καὶ ἀθέους ἐπληξαν Ἀγαρη-
νοῦς· ὅφ' ὧν ἀπετμήθησαν καὶ δόξης ἔτυχον.

Δεύτε συνελθόντες σήμερον, πάντες πιστοὶ εὐσεβῶς, τοὺς **Δ**λαμπρῶς ἐναθλήσαντας, νικηφόρους μάρτυρας, εὐλαβῶς εὐφημήσωμεν, τοὺς ἀπὸ Σπέτσας ἀναβλαστήσαντας, καὶ ἐν τῇ **Χ**ίῳ στερρῶς ἀθλήσαντας, θεῖον Σταμάτιον, σὺν τῷ **Ἰ**ωάννῃ τε τοὺς ἀδελφούς, καὶ τὸν οὐρανόφρονα θεῖον **Ν**ικόλαον.

Δόξα ἡχος δ'.

Δεύτε ἅπαντες τῶν Σπετσῶν λαοί, ἐκ πόθου συνδράμωμεν, καὶ ἐκ βαθέων ψυχῆς, τὸν τῶν ὄλων Θεὸν δοξολογήσωμεν, τὸν καταξιώσαντα ἡμᾶς εἰδέναι νέους ἀθλητὰς καὶ μάρτυρας, τῆς ἰδίας πατρίδος γεννήματα, τὸν στερρὸν **Ν**ικόλαον καὶ τοὺς δύο κατὰ φύσιν ἀδελφούς, καὶ κατὰ χάριν ἀδελφόφρονες, τὸν Σταμάτιον καὶ **Ἰ**ωάννην· οὓς αἱ Σπέτσαι μὲν ἐβλάστησαν, ἡ δὲ **Χ**ίος μάρτυρας τῆς ἀληθοῦς πίστεως ἐγνώρισε, καὶ πρὸς αὐτοὺς μελωδικῶς ἐκδοήσωμεν· **Χ**αίρετε ἀθλοφόροι **Χ**ριστοῦ, τῆς ἡμετέρας πατρίδος τὸ καύχημα, καὶ τῆς **Χ**ίου ἀπάσης τὸ στερέωμα· διὸ μὴ παύσηθε πρεσβεῦειν **Χ**ριστῷ, μαρτυρικὴν ἔχοντες τὴν παρρησίαν, εἰρηνεύσαι τὸν κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ Δοξαστικὸν τοῦτο ἔσται ἐκλεκτότερον.

Δόξα ἡχος α'.

Τοῦ ἄλλου.

(Ποίημα Ἀρχιεπισκόπου Νικηφόρου Καλογερά).

Ενεθάρρυνέ ποτε ἐν τῷ σταδίῳ τὸν Νέστορα ὁ μεγαλομάρτυς Δημήτριος· ἐνθαρρύνει νῦν, ἐν τοῖς μαρτυρικοῖς παλαίσμασι τοὺς νεομάρτυρας ὁ **Ἰ**ερομάρτυς Πλάτων ὁ τρισόβιος. **Ἐ**ν τῷ δεσποτηρίῳ ἐγύμναζε, τῆς Θεσσαλονίκης τὸ ἀγλᾶισμα τὸν παλαιστήν· ἐκ τοῦ δεσποτηρίου ἀλείφει τοὺς ἐκ Σπετσῶν στεφανίτας ὁ κλεινὸς τῆς **Χ**ίου **Ἰ**εράρχης. Τοῦ **Μ**υροβλήτου ἡ προτροπὴ ἐνεδυνάμωσε τὸν ἀθλητὴν εἰς τὸ καταβαλεῖν τοῦ **Λ**υαίου τὴν ἑπαρσίαν· τοῦ **Π**οιμενάρχου ἡ εὐχή, ταῖς ἀπειλαῖς καὶ ταῖς ἐπαγγελίαις τοῦ τυράννου, ἀδούλωτον ἀποφαίνει τῶν **Ν**εομαρτύρων τὸ φρόνημα.

Τότε ὁ σθεναρὸς στρατηλάτης Δημήτριος προέδραμε τοῦ **Ν**έστορος εἰς τῆς αἰδίου δόξης τὰ σκηνώματα· νῦν ὁ γηραιὸς ἀθλήτης εἰς τοὺς θεῖους θαλάμους προπέμπει, τῇ μαρτυρικῇ ἔστεμμένους αἶγλῃ, τοὺς **Ν**εομάρτυρας. **Ὡ**ς τῆς ὑμῶν μακαριότητος, νέοι στεφανῶνται, **Ἰ**ωάννη, Σταμάτιε καὶ **Ν**ικόλαε. **Οἷ**α χορεῖα ἐν οὐρανῷ ἐμπολιτεύεσθε. **Οἷ**ω κλέει τὴν ἐπίγειον ὑμῶν πατρίδα περιβάλλετε. **Ν**εοὶ ὄντως ἀστέρες, τοῖς παλαιοῖς ἰσοφεγγεῖς ἀνεδείχθητε. **Λ**αμπρὰ ἡμῖν ὑποδείγματα τῆς ζωῆς εἰς **Χ**ριστὸν πί-

στεῶς κατελίπετε· ὃν ἀπαύστως πρεσβεύετε ὑπὲρ τῶν τελούντων εὐλαβῶς τὴν ἑορτὴν ὑμῶν τὴν αἰδιμὸν.

Καὶ νῦν τῆς **Ἑ**ορτῆς. **Ἦ**χος δ'.

Σήμερον ἡ **Ἰ**ερὰ μήτηρ καὶ τοῦ **Ἰ**εροῦ ὑψηλότερα, ἐπὶ τὸ **Ἰ**ερὸν παραγέγονεν, ἐμφανίζουσα τῷ κόσμῳ, τὸν τοῦ κόσμου πάροχον, καὶ τοῦ **Ν**όμου ποιητὴν· ὃν καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑποδεξάμενος ὁ **Π**ρεσβύτερος **Σ**υμεὼν, γεραίρων ἐκραύγαζε· **Ν**ῦν ἀπολύεις τὸν δοῦλόν σου, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου.

Ἀναγνώσματα ζῆτει Ἀπριλίου 23. Εἰς τὴν **Λ**ιτὴν. **Ἦ**χος α'.

Δεύτε πιστοὶ συνδραμόντες ἐκ πόθου, θεασώμεθα θέαμα ξέ-
Δνον, νέους ἀειθαλεῖς ἐν αὐτῷ τῷ ἄνθει τῆς νεότητος, συμπλακέντας τοῖς αἰμοδόροις καὶ τοῖς ἀπίστοις **Ἰ**θωμανοῖς, καὶ ἀνδρείως ἐνστάντας τῇ δυνάμει τοῦ **Σ**ταυροῦ, τὴν ὀφρὺν τὴν ἐκείνων κατέβαλον, καὶ στεφάνους λαβόντες μαρτυρικούς, νικηφόροι εἰς οὐρανοὺς ἀνίπτανται, παριστάμενοι τῷ **Β**ασιλεῖ τοῦ παντός, καὶ πρεσβεύοντες αὐτῷ ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Δαβιτικῶς ἀνεβῶν, **Ἰ**ωάννης καὶ Σταμάτιος καὶ ὁ στερρὸς **Ν**ικόλαος οἱ μάρτυρες. **Ἰ**δοὺ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό; δεσμούμενοι φύσεως σχέσει, καὶ πίστεως τρόπῳ· ὅθεν οἱ **Ἁ**γιοι, τὸν θάνατον ἐλθόμενοι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησαν, καὶ τῷ **Χ**ριστῷ ἠκολούθησαν· καὶ πρεσβεύουσιν αὐτῷ δωρηθῆνα· ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος β'.

Εγκωμίων ἄνθεσι, καὶ ἀμαράντοις στεφάνοις, τὰς ἀθλητικὰς **Ε**κορυφάς, τῶν νεοθαλῶν ἀθλητῶν μελωδικῶς καταστέψωμεν. **Χ**αίρετε ἐκδοῶντες αὐτοῖς, τῆς ἀληθείας ὀπλῖται, καὶ τῶν ὀρθοδόξων στερέωμα. **Χ**αίρετε ἀδελφοὶ συναθληταί, ὡς τῶν συγγενῶν καὶ πατρίδος τὸ καύχημα. **Χ**αίρετε Σταμάτιε καὶ **Ἰ**ωάννη, σὺν **Ν**ικολᾷ τῷ στερρῷ, τῶν νεομαρτύρων ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα. **Δ**ιὸ μὴ παύσηθε πρεσβεῖν ἀεὶ, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην ὑμῶν.

Ὁ αὐτός.

Αγαλλομένη σήμερον, ἡ τοῦ **Χ**ριστοῦ **Ἐ**κκλησία, καὶ τοὺς **Α**γῶνας καὶ τὰς ἀριστείας εὐφημοῦσα **Ἰ**ωάννου, Σταματίου καὶ **Ν**ικολάου, τὴν σεβάσμιον αὐτῶν μνήμην ἐορτάζει πιστῶς· ὡς μαργαρίτας διαυγεῖς, τὰ μαρτυρικὰ αὐτῶν περιφέρουσα

αἵματά, ἃ διὰ Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐξέχεον, καὶ δόξης ἡγιώθησαν τῆς αἰδίου· ὡς οὖν ἔχοντες παρρησίαν πρὸς αὐτόν, πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Κεκλεισμένοι ἐν φρουρᾷ, καὶ ἐν ζοφῳδαι σκότει καταχόμενοι, ἐν νηστείαις καὶ εὐχαῖς τὸν Θεὸν τῶν ὅλων ἱκέτευον, καὶ πρὸς ἀλλήλους οὕτως ἔλεγον· Ἀντιστῶμεν τοῖς ἐχθροῖς, καὶ μὴ προδῶμεν πίστιν τὴν ἀμώμητον. Δῶμεν σῶμα τὸ φθαρτόν, καὶ ἀπολαύσωμεν στέφος τὸ ἀφθαρτον. Ἀντιστῶμεν πρὸς καιρόν, ἵνα τύχωμεν τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, εὐφραίνόμενοι εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ὁ αὐτός.

Εἴ τι καλόν, εἴ τι τερπνόν, ἢ αὐτάδελφος γνώμη τῶν μαρτύρων σου Κύριε· οὐς γὰρ ἡ φύσις ἀδελφοὺς ἐγνώρισε, τοὺς ἡ πίστις ἀδελφὰ φρονεῖν μέχρις αἵματος, σὺν Νικολάῳ κατηνάγκασεν· ὁ Θεὸς ταῖς εὐχαῖς αὐτῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα ἡχος πλ. α'.

Η Ἐκκλησία σήμερον, χαρμούνως πανηγυρίζει, καὶ ἐγκαυχωμένη βοᾷ· Ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος. Ἰδοὺ γὰρ καὶ νῦν, νέοι μάρτυρες καὶ ἐρυθρόν μου χιτῶνα, τοῖς μαρτυρικοῖς αὐτῶν αἵμασιν ἐρυθραίνουσι, καὶ στολὴν δόξης ἐπαμφιέννυνται· ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα, οὐδέποτε γηράσκει. Διὸ καὶ γὰρ τοὺς ἐμὲ δοξάζοντας ἀντιδοξάζω, καταφέρουσα αὐτοὺς τοῖς ἀμαράντοις στεφάνοις, καὶ συναριθμοῦσα αὐτοὺς ταῖς τῶν ἁγίων χορείαις, εὐφραίνεσθαι, καὶ τρυφᾶν αἰώνια.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Ο παλαιὸς ἡμερῶν, νηπιᾶσας σαρκὶ ὑπὸ μητρὸς Παρθένου, τῷ Ἱερῷ προσάγεται, τοῦ οἰκείου νόμου πληρῶν τὸ ἐπάγγελμα, ὃν Συμεὼν δεξάμενος ἔλεγεν· Νῦν ἀπολύεις ἐν εἰρήνῃ, κατὰ τὸ ῥῆμά σου τὸν δοῦλόν σου· εἶδον γὰρ οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου Κύριε.

Εἰς τὴν α' στιχολ. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε ἐξεδόθη καθ' ὑμῶν, ψῆφος ἡ πικρὰ τοῦ θανάτου, καὶ ἡ ἀπόφασις, τότε ἀγαλλόμενοι, δρόμον ἐτρέχετε, θαρσαλέως κραυγάζοντες, καὶ μεγαλοφώνως, τοῖς παρατυγχάνουσι, χριστιανοὶ ἐσμεν· καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ τὴν αὐχένα ἔφεσι προδίδομεν πόθῳ, ἵνα βασιλείας ἐπιτύχωμεν.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Ολὴ τῇ καρδίᾳ καὶ ψυχῇ, πόθῳ τὴν ὁδὸν τελειῶσαι τὴν τῆς ἀθλήσεως, ἔφεσιν κτησάμενοι, ἥτε ἡκούσατε, τὴν φωνὴν τοῦ δικάζοντος, τὴν ἐξενεχθεῖσαν, δόξαν ἀνεπέμψατε τῷ τῶν ἀπάντων Θεῷ· ὅθεν καὶ τὸ ξίφος ὁρῶντες, ἀφοβοὶ ἐφαίνεσθε πᾶσι, καὶ ἀκαταπτόητοι μακάριοι.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Δρόμον μαρτυρίου τὸν καλόν, χαίροντες ἡνύσατε πόθῳ ἀξιόθαύμαστοι, ἐνδοξε Σταμάτιε καὶ Ἰωάννη σοφέ, καὶ σφαγέντες ἀνίπτασθε ταῖς ἄνω χορείαις, τῶν μαρτύρων τάγμασι, συνευφραίνόμενοι, καὶ σὺν Νικολάῳ τῷ θεῷ, τῷ ὑμῶν στερρῷ συμπολίτῃ, δέησιν πρὸς Κύριον ποιούμενοι.

ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Μάρτυρες τρισάριθμοι Χριστοῦ, οἱ ἐκ τῶν Σπετσῶν ὄρη· θέντες, καὶ ἐναθλήσαντες, χρόνοις τούτοις ὕστερον, ἐν γῇ τῶν Χίων λαμπρῶς, ἱερώσατε Κύριον, ἵνα ἐκλυτρώσῃ, πάντας οὓς ἡγάπησεν, ὡς ἐκλεκτοὺς ἑαυτοῦ, πάσης δυσμενῶν ἐπηρείας, τῆς τῶν ὁρατῶν καὶ ἀθέων, καὶ τῆς καθ' ἐκάστην τοῦ ἀλάστορος.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Εορτὴ χαρμόσυνος ἐπέλαμψε τῇ Ἐκκλησίᾳ σήμερον, τῶν νεοφανῶν ἀθλοφόρων Χριστοῦ· καὶ τοὺς πιστοὺς συγκαλοῦσα ἅπαντας ἐγκαυχωμένη βοᾷ· ἐλαμπρύνθη μου τὸ κάλλος, τοῖς τῶν νεοφανῶν ἀθλητῶν ἀγωνίσμασι τοῦ Νικολάου, Ἰωάννου καὶ Σταματίου, οἵτινες ἐν Χίῳ τὴν πάλιν ἐνστήσαντες τῶν Ἀγαρηνῶν τὴν μανίαν κατήσχυναν, καὶ μαρτυρικῆς τιμῆς ἡγιώθησαν, καὶ πρεσβεύουσι τῷ Χριστῷ ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ πάντων πιστῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην αὐτῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Ο ἐν χερσὶ πρεσβυτικάς, τὴν σήμερον ἡμέραν, ὡς ἐφ' ἄρματος Χερουβίμ, ἀνακληθῆναι εὐδοκήσας Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, ἀνακαλούμενος ῥῦσαι, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

Τοὺς εὐκλεεῖς τῶν Σπετσῶν γόνους καὶ τῆς Χίου τὰ θεία ἐγκαλλωπίσματα, τοὺς πυρσοφεγγεῖς φωστήρας, τοὺς ἐν τῇ πλειάδι τῶν νέων μαρτύρων ἀγλαοφανῶς σελαγίζοντας, Νικόλαον τὸν σεπτόν, σὺν τοῖς κλεινοῖς Ἰωάννῃ καὶ Σταματίῳ

τοῖς ὁμαίοισι, πάντες οἱ τῶν ἄθλων αὐτῶν θαυμασταὶ ὕμνοις μελωδικοῖς εὐφημήσωμεν, Χριστὸν τὸν ἀθλοθέτην καὶ βραβευτὴν αὐτῶν δοξάζοντες.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Εἰς τό, **Θεὸς Κύριος**. Τὰ τροπάρια ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν.

Εἶτα τὰ Καθίσματα.

Εἰς τὴν α' στιχολ. Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὰ τῆς πίστεως ἄνθη τοὺς νοητοὺς, μαργαρίτας Κυρίου καὶ ἀθλητάς, Νικόλαον τιμήσωμεν, Ἰωάννην, Σταμάτιον, ὡς τοῦ ἐχθροῦ τὴν πλάνην ἐνθέως πατήσαντας, καὶ τῶν ἀπίστων πᾶσαν ἰσχὺν ἐδαφίσαντας. Ὅθεν ἐπαξίως, οὐρανόθεν τὸ στέφος, τῆς νίκης δεξάμενοι, σὺν Ἀγγέλοις χορεύουσι. Διὸ πίστει βοήσωμεν· Πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν.

Δόξα, ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Συνελθόντες εὐλαβῶς, ἅπας λαὸς τῶν εὐσεβῶν, εὐφημήσωμεν λαμπρῶς, τοὺς αὐταδέλφους ἀθλητάς, σὺν Νικολάῳ ἐκλάμψαντας ἀπὸ τὰς Σπέτσας, ἀθλήσαντας λαμπρῶς ἐν Χίῳ σήμερον· ἀπίστους δὲ ἐχθροὺς τῇ θείᾳ χάριτι, καταβαλόντας στέψωμεν τοὺς νικηφόρους ἀναδραμόντας μετ' εὐφροσύνης εἰς τὰ ἄνω βασίλεια.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Νηπιάζει δι' ἐμέ, ὁ παλαιὸς τῶν ἡμερῶν, καθαρσίῳν κοινωνεῖ ὁ καθαρῶτατος Θεός, ἵνα τὴν σάρκα πιστώσῃ μου τὴν ἐκ Παρθένου, καὶ ταῦτα Συμεὼν μυσταγωγούμενος, ἐπέγνω τὸν αὐτόν, Θεὸν φανέντα σαρκί· καὶ ὡς ζῶν ἠσπάζετο, καὶ χαίρων πρεσβυτικῶς ἀνεκραύγαζεν· Ἀπόλυσόν με· σὲ γὰρ κατεῖδον, τὴν ζῶν τῶν ἀπάντων.

Εἰς τὴν β' στιχολ. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Μακάρισον θερμῶς, ὁ Βασίλειος λέγει, τοὺς μάρτυρας καὶ Μσύ, μάρτυς ἔσει τῇ γνώμῃ· τίς οὖν μὴ θαυμάσει, τοὺς λαμπρῶς ἐναθλήσαντας, καὶ τῷ αἵματι τῷ σφῶν αὐτῶν ἐκπλυθέντας Χριστοῦ θείᾳ χάριτι.

Δόξα. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Λαμπρῶς ἀθλήσαντες, δόξης ἐτύχετε, μάρτυρες ἐνδοξοί, θεῖα Σταμάτιε, σὺν Ἰωάννῃ τῷ κλεινῷ, αὐτάδελφοι κατὰ φύσιν, κατὰ χάριν πάλιν δέ, πολλῷ μᾶλλον ἐδείχθητε, ὄντως ὁμογνώμονες τῷ στερεῷ Νικολάῳ τε, διὸ μαρτυρικαῖς ἱκεσίαις, ὑμῶν τὸν κόσμον εἰρηνεύσατε.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Εκ τῆς Παρθένου σε σωματωθέντα Χριστέ, χαίρων ἐδέξατο Ἐδ Ἱερὸς Συμεὼν, Νῦν ἀπολύεις ἐκδοῶν, τὸν δοῦλόν σου Δέσποτα. Ἄννα δὲ ἡ ἄμεμπτος, ἡ προφήτις καὶ ἐνδοξος, τὴν ἀνθομολόγησιν, καὶ τὸν ὕμνον προσῆγέ σοι. Ἡμεῖς δὲ ζωοδότα βοῶμέν σοι· Δόξα τῷ οὕτως εὐδοκήσαντι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εορτάζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία, τὴν τιμίαν ἀθλησιν τῶν Ἐπανευφήμων ἀθλητῶν, εὐφραινομένη καὶ μέλπουσα τὰς ἀριστείας αὐτῶν καὶ παλαιόματα.

Δόξα. Ὅμοιον.

Εὐφροσύνης πρόξενος, πᾶσιν ἐδείχθη, ἡ γενναία ἀθλησις ὑμῶν ὧ μάρτυρες Χριστοῦ, σὺν Σταματίῳ Νικόλαε, καὶ Ἰωάννῃ, κατὰ χάριν αὐτάδελφοι.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εν ἀγκάλαις φέρων σε, ὦ Θεοῦ λόγε, ἡ Παρθένος Δέσποινα, Ἐπροσάγει νῦν ἐν τῷ Ναῷ, καὶ Συμεὼν σε δεξάμενος, νῦν ἀπολύεις ἐκραύγαζε Δέσποτα.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Προκείμενον.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον Μαρτυρικόν. Εἶτα ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀθλοφόρων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ Νῆσος Σπέτσαι, ταῖς τῶν ἀθλοφόρων αὐγάζεται Σάκτισι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς αἵμασιν ὠραζομένη, σὺν τοῖς ἐν Χίῳ βοᾷ, Νικόλαε, Σταμάτιε καὶ Ἰωάννῃ,

μάρτυρες σεπτοί, μὴ παύσησθε πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον.
Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνηθες.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς εἰς δ' καὶ τοῦ Ἀγίου Συμεῶν εἰς δ'
καὶ τῶν Ἀγίων εἰς δ'.

Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστοιχίς.

Θεῖοι Μάρτυρες δωρήσασθέ μοι χάριν. Ἀνθίμου.

Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Θεὲ τῶν ὅλων πλαστοργεῖ τῆς κτίσεως, ταῖς τῶν μαρτύρων ὁλιταῖς, πέμψον καὶ μοι χάριν, ἀνυμνῆσαι μέλλοντι, τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνάς τε, τὴν λαμπρὰν μαρτυρίαν καὶ τὴν αἰσίαν τελείωσιν, τῶν νεοφανῶν ἀθλοφόρων σου.

Εχοντες πίστιν στερεάν, πρὸς Κύριον, τὰς συμφορὰς τῶν δεινῶν, ὧν αἱ περιστάσεις καθ' ὑμῶν ἐπέφερον, βουλὴν Θεοῦ ἠγγήσασθε, καὶ γενναίως ἀθλήσαι, ὑπὲρ τῆς πίστεως εἴλεσθε, καὶ τελειωθῆναι δι' αἵματος.

Ινα σωθῶμεν καὶ Θεὸν δοξάσωμεν, νῦν ἀντιστῶμεν καλῶς καὶ τὰς τῶν τυράννων ἀπειλὰς μὴ πτήξωμεν, συνομιλοῦντες ἔλεγον, οἱ γενναῖοι ὀπλῖται, ὁ γενναίοφρων Νικόλαος, σὺν τῷ Ἰωάννῃ Σταμάτιος.
Θεοτοκίον.

Ολον ἐδέξω ἐν νηδύϊ πάναγνε, τὸν τοῦ παντὸς ποιητὴν, Θεόν τε καὶ Λόγον, σάρκα χρηματίσαντα, ὃν οἱ γενναῖοι μάρτυρες, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως, ἐν τῷ σταδίῳ ἐκήρυξαν, ὡς Θεὸν τῶν ὅλων καὶ Κύριον.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ισον ἔχοντες ζῆλον, ἴσον καὶ τὸν ἔρωτα τὸν ὑπὲρ πίστεως, ἡ δὴ δυὰς ἡ θεία τῶν καλῶν ἀδελφῶν ἡ ὁμότροπος, καὶ ὁ γενναίοφρων Νικόλαος ὁ θεῖος, εὐθαρσῶς τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξαν.

Μετανοίας τὸν δρόμον ἐν τῇ φυλακῇ κεκλεισμένοι διήνυσον, προσευχαῖς καὶ ὕμνοις, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ δεόμενοι, τῷ Θεῷ τῶν ὅλων, τοῦ καταπέμψαι αὐτοῖς χάριν, καὶ ἰσχὺν οὐρανόθεν δωρήσασθαι.

Αδελφοί συμφρονοῦντες, καὶ ἀδελφικὸν καὶ τὸν ἔρωτα ἔχοντες, συλλαλοῦντες ἅμφω, ἀντιστῶμεν ἀνδρείως ἐκράυαζον, τοῖς πικροῖς διώκταις, καὶ τὸν Σταυρὸν ὡς δόρυ σχόντες, τοὺς τῆς Ἀγαρ ἐγγόνους αἰσχύνωμεν.
Θεοτοκίον.

Ρητορεύειν οὐ σθένει γλῶσσά τε καὶ νοῦς, ὡ Παρθένε θεό-
νυμφε, τοῦ λαλεῖν τὸ θαῦμα τῆς ἀσπόρου λοχείας τοῦ Τό-

κου σου, πῶς ὁ ἐν τοῖς κόλποις τοῦ οὐρανοῦ Πατὴρ πέλων, Συμεῶν ἐν ἀγκάλαις κατέχεται.

Κάθισμα. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αθλήσαντες καλῶς, ἐκομίσασθε στέφος, ἀθλήσεως λαμπρόν, ὡς αὐτάδελφοι θεοὶ, Σταμάτιε ἔνδοξε, Ἰωάννη μακάριε, ὄντως μάρτυρες τῆς ἀληθείας φανέντες, ἐκομίσασθε τοῦ μαρτυρίου τὸ στέφος, ὁμοῦ Νικολάφ τε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Αγκάλας Συμεῶν, σὲ κατέχει ὡς βρέφος, τὸν πάντων ποιητὴν ἐν ναφ̄ προσαχθέντα, ὡλέναις κρατούμενον μητρικαῖς ὡς νήπιον, ὃν οἱ μάρτυρες Θεὸν σε τέλειον ὄντα ἀνεκήρυξαν, καὶ στέφος δόξης λαβόντες, αἰεὶ συνευφραίνονται.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Τί πρὸς αὐτό, ἢ σήμερον ἀποθάνωμεν, ἢ εἰς χρόνους ὕστερον θνηξόμεθα, σήμερον γὰρ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ ὁ ἀγὼν ὑπάρχει, μὴ δειλιάσωμεν θάνατον, μὴ πτήξωμεν τυράννους, ἀντιστῶμεν δὲ μᾶλλον, καὶ ὑψώσωμεν πίστιν ὀρθόδοξον.

Υμνοῖς αἰεὶ, καὶ προσευχαῖς καὶ δεήσεσι, πεφραγμένοι ὥσπερ θυρεοῖς καλοῖς, μεγαλοφώνως οἱ ἀθληταὶ εὐθαρσῶς ἐβόων, ἡ δυὰς ἡ αὐτάδελφος, σὺν τῷ Νικολάφ, χριστιανοὶ ἐσμεν διώκται, καὶ χριστιανοὶ τεθνηξόμεθα.

Ροαῖς θερμῶν, καὶ γλυκυρρόων δακρύων τε, ἱκετεύειν Θεὸν οὐκ ἐκαύσασθε, ἐν τῇ φρουρᾷ ὄντες τῇ δεινῇ, κατακεκλεισμένοι, ἐπὶ ὀκτὼ ὁλοκλήρους τε ἡμέρας τε καὶ νύκτας, καὶ Θεὸν λιπαροῦντες, καταπέμψασθαι δύναμιν ἄνωθεν.

Θεοτοκίον.

Επὶ τὴν σὴν, νῦν Θεοτόκε ἀντίληψιν, προσφυγόντες, δύναμιν ἐδέξαντο, οἱ ἀθληταὶ καὶ καταβαλεῖν ἰσχυσαν δυνάμει, τοὺς ἐκ τῆς Ἀγαρ τροπώσασθαι, καὶ σὲ Θεοῦ μητέρα, καὶ βοηθειαν πάντων, εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως ἐκήρυξαν.

ᾠδὴ ι'. Ἰνατί με ἀπώσω.

Σὲ Θεὸν τῶν ἀπάντων, σὲ καὶ βασιλέα ἀπάσης τῆς κτίσεως, σοὶ στερροὶ ὀπλῖται, Ἰωάννης ὁμοῦ καὶ Σταμάτιος, σὺν τῷ Νικολάφ, ἐν εὐτολμίᾳ ἀνεβόων, τὸν Χριστὸν οὐκ ἀρνούμεθα πώποτε.

Δωρεὰς παμμεγίστους, καὶ τιμὰς καὶ δόξας τε, καὶ τὰλλα ἅπαντα, ἀπειλὰς τε αὐθις καὶ πικράς τε μωρίας προὔτει-

νοντο, ἀλλ' αὐτοὶ οὐδόλως προσεῖχον ταῖς θωπείαις, ἀλλὰ πρόσκαιρον θάνατον εἶλοντο.

Οντως αὐτῆς πληροῦται, εὐαγγελικῶν τε ῥημάτων ἢ ἔννοια, ἢ γὰρ δύναμις μου ἀσθενεῖα πληροῦται ὡς εἴρηται, οἱ γὰρ νέοι οὗτοι, καταβαλόντες τοὺς τυράννους, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐκράτυναν. **Θεοτοκίον.**

Ρητορεύειν οὐ σθένει, γλῶσσα καὶ διάνοια τὰ σὰ θαυμάσια, Παναγία κόρη, πῶς ὁ ἐν ὑψίστοις καθήμενος, ταῖς χερσὶ κρατεῖται, τοῦ Συμεὼν καθάπερ βρέφος, καὶ ἀγκάλαις ταῖς σαῖς ἐνθρονίζεται.

Ῥδὴ ε'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Η πρόνοια τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ σοφία ἢ πάνσοφος, τρόποις οἷς οἶδεν αὐτή, τὰ πάντα διέπουσα, καὶ ὑμᾶς ἠυδόκησεν, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, μαρτυρίου στέφος λήψασθαι.

Σὴν παρρησίαν εἰδώς, ὦ Σταμάτιε, καὶ ἄκων ὁμολογεῖ, τὸν ἐνθερμον ἔρωτα, τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σου, διὰ τοῦτο αὐτῆς τὴν ἀπόφασιν ἐκδέδωκε.

Θεὸν τῶν ὄλων ἀεὶ, ἐκλιπαροῦντες ἐδέεσθε, ταχῦναι τὴν τῶν ὀδυνῶν, τελείωσιν ἄγιοι, καὶ τέλος δωρήσασθαι, τὸ πεποθημένον καὶ οὐράνιον ἀπόλαυσιν. **Θεοτοκίον.**

Αγία μήτηρ Θεοῦ, τῶν ἀθλητῶν ἢ βοήθεια, βοήθησον καὶ ἡμῶν, αὐτῶν ταῖς δεήσεσι, καὶ δώρησαι λύτρωσιν, καὶ δεινῶν τὴν λύσιν, καὶ πταισμάτων τὴν συγχώρησιν.

Κοντάκιον. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Εορτάζει σήμερον τῶν ὀρθοδόξων ὁ Δῆμος, τὴν τιμίαν ἀθλητῶν Σταματίου καὶ Ἰωάννου, μέλποντες τὰς ἀριστείας καὶ λαμπροὺς ἀθλους, ἄσμασι τῶν αὐταδέλφων καὶ Νικολάου, καὶ συμφώνως ἐκδοῶντες, μάρτυρες νέοι τῶν Σπετσῶν καύχημα.

Ὁ οἶκος.

Ανδρείως ἀγωνισάμενοι, οἱ καρτερόψυχοι καὶ κάλλιστοι αὐτάδελφοι, καὶ εὐθαρσῶς τὸν Χριστὸν ἐν τῷ σταδίῳ κηρύξαντες, κατέπτυσαν τὰς τῶν τυράννων ἀπειλὰς καὶ θωπείας καὶ εὐθαρσῶς τὸν Χριστὸν ὁμολογήσαντες Θεὸν τοῦ παντός, τὸν διὰ σπάθης θάνατον ἐπόθησαν ὁ γενναῖος Ἰωάννης, καὶ ὁ κρατερόφρων Σταμάτιος, σὺν τῷ Νικολᾷ τῷ αὐτῶν συνοδίτῃ καὶ συμπολίτῃ, οὓς ἐγκωσμίων ἄνθεσι, καὶ μαρτύρων στεφάνοις Χριστὸς ἔστεφεν ὡς ἀθλητάς τε καὶ μάρτυρας, οἷς καὶ

ἡμεῖς ἐκ πόθου προσεῖπωμεν, μὴ ἐλλείπητε πρεσβεύειν πρὸς τὸν Δεσπότην, τοῦ οἰκτιρῆσαι ἡμᾶς μάρτυρες νέοι, τῶν Σπετσῶν καύχημα.

Τῇ γ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου Μαρτύριον τῶν ἁγίων ἐνδόξων νεομαρτύρων Σταματίου καὶ Ἰωάννου τῶν αὐταδέλφων καὶ τοῦ αὐτῶν συντρόφου Νικολάου, τῶν ἐκ Σπετσῶν καὶ ἐν Χίῳ μαρτυρησάντων.

Στίχ. Βαβαὶ τοσαύτης ἀδελφῶν εὐθαρσίας·

» Σπεύδουσιν ἅμφω ποῖος ἐκτμηθῇ πρῶτον.

» Στεφηφόροι ἀνίπτασθε μάρτυρες ἐν οὐρανοῖς.

Ος θαυμαστά τὰ ἔργα σου Κύριε, καὶ αἱ ὁδοὶ σου ἀνεξιχνίαστοι, με κάθε δίκαιον ἡμπορεῖ τινες θαυμάζοντας νὰ φωνάξῃ, διότι τοὺς τρόπους, ὅπου ἡ πάνσοφος καὶ πανάγαθος πρόνοια οἰκονομεῖ, οὔτε ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ τοὺς χωρίσῃ, οὔτε ἡ διάνοια νὰ τοὺς διακρίνῃ, οὔτε ἡ γλῶσσα νὰ τοὺς λαλήσῃ. **Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δι' Θεὸς κελεύει.** Ὁ Σαοὺλ ζητεῖ νὰ εὕρῃ τοὺς χαϊμένους ὄνους τοῦ πατρὸς του, καὶ ἡ πάνσοφος πρόνοια χειροτονεῖ αὐτὸν βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ. Ὁ Δαβὶδ πηγαίνει τροφὰς τῶν ἀδελφῶν του εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ ἡ πάνσοφος πρόνοια ψηφίζει αὐτόν, καὶ ἀποδεικνύει νικητὴν καὶ τροπαιοῦχον τοῦ ἀλλοφύλου ληστάρχου Γολιάθ. Οἱ καλοὶ οὗτοι νέοι ἐξέρχονται τῆς πατρίδος νὰ πραγματευθῶσι, νὰ κερδίσουν πλοῦτον πρόσκαιρον, καὶ ἡ πάνσοφος πρόνοια, με αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς προσκαλεῖ νὰ λάβουν μέγα κέρδος καὶ σχεδὸν πάντῃ ἀνέλπιστον. **Ὡς θαυμαστά τὰ ἔργα σου, Κύριε, καὶ αἱ ὁδοὶ σου ἀνεξιχνίαστοι.** Ἐβγαίνουν ἀπὸ τὴν πατρίδα οἱ καλοὶ ἀδελφοί, διὰ κέρδος προσωρινόν, καὶ ἡ κακοκαιρία τοὺς φέρνει εἰς τὸν λιμένα τῶν μαρτυρικῶν ἀγώνων, καὶ τοὺς ἀποδεικνύει στεφανηφόρους καὶ νικηφόρους μάρτυρας· πλὴν διὰ νὰ καταλάβῃ ὁ καθένας τὴν ὑπόθεσιν τοῦ μαρτυρίου τῶν πῶς ἠκολούθησεν, ἅς τὴν διηγηθῶμεν ἐν συντομίᾳ.

Οὗτοι οἱ νεοφανεῖς μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, οἱ καλοὶ αὐτάδελφοι, οἱ λαμπροὶ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες, ἦσαν γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Νήσου Σπετσῶν. Ὁ πατὴρ αὐτῶν ὠνομάζετο Θεόδωρος, Γκίνης τὴν ἐπωνυμίαν, ἡ δὲ μήτηρ αὐτῶν Ἀννέζω, Οὗτοι λοιπὸν οἱ καλοὶ ἀδελφοὶ μετὰ τὸ νὰ εἶχεν ἀποθάνει ὁ πατὴρ αὐτῶν πρὸ χρόνων, ἔχοντες μετρίαν κατάστασιν, ἀνατραφέντες οἱ καλοὶ οὗτοι νέοι ὁμοῦ μετὰ τὰ ἄλλα τῶν ἀδελφῶν, ἀφοῦ ἐφθασαν εἰς ἡλικίαν, ἐπραγματεύοντο εἰς μικρὰς πραγματείας κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἐντοπίων. Κατὰ δὲ τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος, ἀπὸ γῆς καὶ θάλασσης

ἀπὸ τὴν γενομένην ἐπανάστασιν κατὰ τῶν ἀσεβῶς καὶ παρανόμως τυραννούντων ἡμᾶς Ὁθωμανῶν, ἐβγῆκαν καὶ οἱ καλοὶ οὗτοι νέοι τῆς πατρίδος, διὰ νὰ πραγματευθῶσι. Περιερχόμενοι λοιπὸν καὶ πραγματευόμενοι, ἔχοντες τὸ καϊκίον των φορτωμένον λάδια, ἀπὸ κακοκαιρίας καὶ φουρτούναν τῆς θαλάσσης ἐκατάντησαν νὰ πέσουν ἀντικρὺ τῆς Νήσου Χίου, πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς τὸ λεγόμενον Τζεσμέ, εἰς τὸ μέρος ὁποῦ ὀνομάζεται Λάτζατα. Ἐκεῖ λοιπὸν πίπτοντες ἔξω ἐβγῆκαν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐφανερώθησαν εἰς ἓνα χριστιανόν, τὸν ὁποῖον λογιάσαντες πῶς ἦτο τῷ ὄντι χριστιανός, ἐφανέρωσαν εἰς αὐτὸν τί ἄνθρωποι ἦσαν, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσαν, δίδοντές τον καὶ ἀρκετὰ γρόσια, νὰ τοὺς οἰκονομήσῃ τὰ ὅσα τοῖς ἐχρειάζοντο, καὶ τροφὰς καὶ ἄλλα ὁποῦ τοὺς ἐχρειάζοντο πρὸς διόρθωσιν τοῦ καϊκίου των.

Ἐκεῖνος ἀντὶ νὰ τοὺς οἰκονομήσῃ, ὥς ὑπεσχέθη, ἐφάνη ἄλλος Ἰουδας, καὶ πηγαίνοντας εἰς τὸν Ἀγᾶν τοῦ τόπου, καὶ ἐπρόδωσε, καὶ παίρνοντας ἀνθρώπους τοῦ Ἀγᾶ, ἐπῆγεν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦσαν ἔξαφνα. Ὅθεν μὴν ἔχοντες ποῦ νὰ καταφύγουν τοὺς ἐπίασαν. Ἦσαν ὅλοι ἐπτά, οἱ μὲν δύο φεύγοντες ἐθανατώθησαν, οἱ δὲ ἄλλοι δύο ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν τοὺς δὲ τρεῖς, τὸν καρaboκύρην (ὡς ἔλεγον) καὶ τοὺς δύο αὐταδέλφους τούτους, πίνοντες τοὺς τοὺς ἔφερον εἰς τὴν Χίον, καὶ τοὺς ἐπαράδωσαν εἰς τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον Πασᾶν. **ἦτο δὲ ἡ εἰκοστὴ ἔκτη τοῦ Ἰανουορίου μηνός.** Ὁ δὲ Πασᾶς παραστήσας αὐτοὺς ἐμπροσθέν του, καὶ ἐρευνήσας αὐτούς, καὶ μαθὼν τί ἄνθρωποι ἦσαν, ἐπρόσταξε τοὺς μὲν δύο ἀδελφούς νὰ τοὺς κλείσῃ εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν· τὸν δὲ γεροντότερον (ὡς λέγουσιν) Νικόλαον νὰ τὸν ἐβγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρον εἰς τὴν πεδιάδα ὅπου ὀνομάζεται Βουνάκι, καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, τὸν ὁποῖον ἐπαραινόντων εἰς ὅλον τὸν δρόμον νὰ τουρκίσῃ, νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν ζωὴν του. Ὅστις ἀπεκρίθη μεγαλοφώνως· **Συντέσθωρα πλέον, θὰ κάμω ἐγὼ νέον Κόσμον ; Ὁχι ! Χριστιανὸς ἐγεννήθην καὶ Χριστιανὸς θ' ἀποθάνω. Δὲν τὴν ἀρνοῦμαι τὴν πίστιν μου.** Καὶ οὕτω φθάσαντες εἰς τὸν διωρισμένον τόπον τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Τοὺς δὲ νέους ἔχοντες φυλακωμένους εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν τοῦ κάστρου, ἐδιώρισε δύο ἀνθρώπους του, ἓνα Χίον Σερίφ Τζαούσην ὀνομαζόμενον, καὶ ἓνα Λαζόν, Πεσκιρτζίμπασην τὴν ἀξίαν, ἀνθρώποι καὶ οἱ δύο κάκιστοι καὶ παμπόνηροι, τῶν ὁποίων ἔταξεν ὁ Πασᾶς μεγάλας δωρεὰς καὶ χαρίσματα, ἂν δυνηθῶν νὰ τοὺς καταπείσῃ νὰ τουρκίσουν, μὲ ἀπειλὰς βασάνων ἢ μὲ ὑποσχέσεις δωρεῶν (εἶχε γὰρ ὁ κατάρρα-

τος μεγάλον πόθον νὰ τοὺς κάμῃ νὰ τουρκίσουν, λογιάζοντάς το διὰ προκοπὴν του καὶ στοχαζόμενος ὡς τιμὴν του μεγάλην) καθὼς ἔλεγον οἱ παρενρεθέντες ἐκεῖ πῶς εἶπε, μᾶς συμφέρει πολλὰ νὰ ἔχωμεν τοιοῦτους ἀνθρώπους εἰς τὴν πίστιν μας.

Παίρνοντας λοιπὸν οἱ δύο αὐτοὶ τὴν τοιαύτην προσταγὴν ἀπὸ τὸν Πασᾶν τί δὲν ἔκαμαν ; τί δὲν ἐμεθοδεύθησαν ; δὲν ἐπαισαν οἱ κατάρρατοι καθ' ὥραν καὶ στιγμὴν κινῶντες πάντα λίθον κατὰ τὴν παροιμίαν, πότε μὲ ὑποσχέσεις μεγάλων δωρεῶν καὶ ἀξιωματίων, πότε μὲ ἀπειλὰς βασάνων καὶ τιμωριῶν· πλὴν οἱ καλοὶ νέοι ἔμενον στερεοὶ καὶ ἀμετακίνητοι, ὥστε ὁποῦ καὶ μὲ μεγάλην τόλμην τοὺς ἀντέλεγον. Ἀφοῦ ἐπέρασαν ἑπτὰ ἡμέραι χωρὶς νὰ δυνηθῶν παντελῶς νὰ τοὺς διασείσῃ ἀπὸ τὴν στερεάν των πίστιν, πηγαίνοντες καὶ οἱ δύο εἰς τὸν Πασᾶν τὸν λέγουσιν· ἐφέντη, αὐτοὶ ἐκατάλαβαν πῶς βίασαν δὲν τοὺς κάμνομεν καὶ διὰ τοῦτο κρατοῦν καλὰ τὸ πείσμά των. Λοιπὸν νὰ μᾶς δώσῃς τὴν ἄδειαν νὰ τοὺς δώσωμεν τιμωρίαν, ἵσως δυνηθῶμεν νὰ τοὺς καταπείσωμεν, διότι μὲ μεγάλην τόλμην ἀντιστέκονται καὶ ἀντιλέγουσιν. Ὁ δὲ Πασᾶς ἀκούσας ταῦτα ἐστάθη ὀλίγην ὥραν συλλογίζόμενος· ἔπειτα τοὺς λέγει· Αὐτοὶ οἱ Γκιαούρηδες τὸ ἔχουν τὸ ταμπίσι, καὶ σὰν βάλουν τὸ πείσμά των εἶναι ἀδύνατον νὰ τοὺς τὸ μεταβάλῃ τινὰς. Εὐκολώτερον κόπτεται τινὰς τὸ κεφάλι των ἢ τὸ πείσμά των. Αὐτὰ εἶπεν εἰς τοὺς εὐρεθέντας ἐκεῖ παρόντας ἀγᾶδες, τὰ ὅποια ὄντας παρὼν καὶ εἰς τῶν ἀρχόντων τῆς χώρας, Χ. Πολυχρόνης τοῦνομα, τὸ ἤκουσεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου στόματος τοῦ Πασᾶ· καὶ ἀκόμη εἶπεν· **Αὔριον παίρνει τέλος αὐτὸς ὁ μαντές.** Οἱ δὲ καλοὶ νέοι ὄντες εἰς τὴν φυλακὴν κεκλεισμένοι, χωρὶς νὰ τοὺς εἰπῇ τινὰς, ἐπρογνώρισαν, ὡς ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, ὅτι τὴν ἐρχομένην ἡμέραν ἔχουν νὰ τελειώσουν τὸν καλὸν ἀγῶνα, καὶ χαίροντες ἔλεγον εἰς τοὺς συμφυλακωμένους· Αὔριον, ἀδελφοί, τελειώνομεν τὴν ζωὴν· αὔριον εἶναι ἡ ὁλοῦστερινὴ ἡμέρα τῆς ζωῆς μας. Ὅθεν ἐξῆτησαν νὰ τοὺς φέρουν κρυφὰ καλαμάρη καὶ χαρτί, καὶ ἔστειλαν ἐγγραφὸν τὴν ἐξομολόγησιν των εἰς τὸν Ἅγιον Χίον Πλάτωνα, ὄντα καὶ αὐτὸν κλεισμένον μέσα εἰς τὸ Κάστρον ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀρχοντας τῆς Χίου, ζητῶντές του νὰ κάμῃ τὸν τρόπον νὰ τοὺς ἀξιῶσιν τῶν ἀρχάντων Μυστηρίων. Ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς τοὺς ἐμήνυσεν μὲ τὴν ἰδίαν γυναῖκα (ἐπειδὴ ἄλλος δὲν ἐμβαίνειν εἰς τὴν φυλακὴν, εἰμὴ μόνον μία γυναῖκα, Φράγκα τὸ ὄνομα, τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας, Ἀγαπητὸς τὸ ὄνομα, ἦτον καὶ αὐτὸς κλεισμένος εἰς τὴν φυλακὴν δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν) τοὺς ἐμήνυσεν, λέγων, νὰ στέκουν στερεοί, καὶ νὰ ἐτοιμασθῶν μὲ προσευχὰς καὶ δάκρυα, καὶ νὰ μὴ δειλιάσῃ παντελῶς τὸν θάνατον, διότι τοὺς

ἀναμένει ἡ δόξα τοῦ Παραδείσου, νὰ συγαίρωνται μὲ τοὺς μάρτυρας αἰώνια· ἐπαγγέλει δὲ καὶ εἰς τὴν γυναῖκα νὰ ὑπάγῃ τὴν αὐγὴν, νὰ τοὺς ὑπάγῃ τὰ ἄχραντα μυστήρια, ἐπειδὴ Ἰερεὺς ἢ ἄλλος Χριστιανὸς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν φυλακὴν ἡτον ἀδύνατον. Οἱ δὲ καλοὶ νέοι ἀκούσαντες τὰς διαταγὰς καὶ νουθεσίας τοῦ Ἀρχιερέως ἀπὸ τὸ στόμα τῆς γυναικὸς μετὰ δακρῶν εὐχαρίστησαν τὸν Κύριον καὶ ἀπέρασαν ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην ἄγρυπνοι, ψάλλοντες παρακλήσεις εἰς τὴν Θεοτόκον καὶ τοὺς οἴκους αὐτῆς, καὶ ἄλλας προσευχὰς ὅσας ἤξευρον, καὶ δεόμενοι τῆς Κυρίας Θεοτόκου νὰ μεσιτεύσῃ εἰς τὸν υἱὸν τῆς νὰ τοὺς χάρισῃ δύναμιν νὰ μὴ δειλιάσουν τὸν θάνατον· πρὸς δὲ τὴν αὐγὴν ἀπεκοιμήθησαν ὀλίγον· καὶ ξυπνῶντες εἶπον εἰς τοὺς ἄλλους Χριστιανούς· Ἡμεῖς, ἀδελφοί, σήμερον τελειώνομεν τὸ ταξεῖδι τῆς ζωῆς μας· Ὅθεν σὰς παρακαλοῦμεν νὰ δεηθῇτε καὶ ἐσεῖς τοῦ Κυρίου μας νὰ μᾶς χάρισῃ δύναμιν. Τότε ἔβγαλαν καὶ μερικὰ φορέματα, ὅπου ἐφοροῦσαν διπλᾶ, καὶ τὰ ἔδωκαν εἰς τοὺς φυλακωμένους ἐκείνους Χριστιανούς, ἄλλον ἓνα καὶ ἄλλον ἄλλον, καὶ μερικὰ ἄσπρα ἀπὸ ἐκεῖνα ὅπου ἐκρατοῦσαν. Ὅταν δὲ ἔγινεν ἡμέρα τοὺς ἔστειλεν ὁ Ἀρχιερεὺς τὰ ἄχραντα μυστήρια μὲ τὴν γυναῖκα ὅπου ἐπροεῖπαμεν, τὰ ὅποια ἐδέχθησαν μετὰ δακρῶν, καὶ ἀφοῦ μετεδόθησαν τῶν ἀχράντων μυστηρίων, εὐχαρίστησαν μεγάλως τὸν Κύριον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐγεύθησαν ὀλίγην τροφήν. Ἐστειλαν δὲ πάλιν μὲ τὴν ἰδίαν γυναῖκα τὰς εὐχαριστίας εἰς τὸν Ἀρχιερεῖα, τὸ πῶς τοὺς οἰκονόμησεν εἰς τὴν ἀνάγκην αὐτήν, καὶ ὁμοῦ μὲ τὰς εὐχαριστίας τοῦ ἔστειλαν καὶ μερικὰ γρόσια, παρακαλῶντάς τον, ὅταν τελειώσουν, νὰ τοὺς ψάλῃ τὸ λείψανόν τους καὶ νὰ τοὺς μνημονεύσῃ. Ἀπερνῶντας λοιπὸν ἕως δύο ὥρων διάστημα, ἔδωκεν προσταγὴν ὁ Πασᾶς νὰ τοὺς ἐβγάλουν ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ νὰ τοὺς φέρουν ὑποκάτωθεν τοῦ σαραγίου ὅπου ἐκάθητο, ὀπισθάγκωνα δεδεμένους, καὶ νὰ τοὺς ἐρωτήσουν ἂν θέλουν νὰ τουρκίσουν νὰ γλυτώσουν τὴν ζωὴν των, εἰ δὲ μὴ, νὰ τοὺς κόψουν τὰς κεφαλὰς. Εὐθὺς ἐτελειώθη τὸ πρόσταγμα. **Τοὺς ἔφεραν.** Ἀρχισεν ὁ Κεχαγιᾶς νὰ τοὺς λέγῃ νὰ ὑπακούσουν νὰ τουρκίσουν νὰ γλυτώσουν τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἀξιωθοῦν καὶ μεγάλης τιμῆς. Οἱ δὲ Μακάριοι μεγαλοφώνως ἔκραξαν λέγοντες· **Χριστιανοὶ εἴμεθα! Χριστιανοὶ ἐγεννήθημεν!** καὶ **Χριστιανοὶ θὰ ἀποθάνωμεν!** **Δὲν ἀρνούμεθα ποτὲ τὸν Χριστόν,** καὶ **ἂν μεληδὸν μᾶς κατακόψετε!! Μόνον ὅ,τι θὰ κάμετε, κάμετέ το μίαν ὥραν ἀρχίτερα. Μὴ χάνετε τὸν καιρὸν ματαίως.** Ἡμεῖς τὴν πίστιν μας δὲν τὴν ἀρνούμεθα ποτέ. Αὐτὰ ἤκουσεν ὁ ἴδιος Πασᾶς ἀπὸ τὸ πα-

ράθυρον ὅπου ἐκάθητο, ἐπειδὴ μὲ μεγάλην φωνὴν καὶ οἱ δύο τὰ ἐφώνησαν. Ὅθεν ἔδωκε τὴν ἀπόφασιν νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν. Παρευθὺς λοιπὸν ἀρπάσαντές τους οἱ αἰμοβόροι ἐκείνοι λύκοι τοὺς ἔσυραν ἔξω τοῦ Κάστρου μὲ μεγάλην ταραχὴν, ἔχοντες καὶ δύο σπαθία, καὶ δείχνοντάς τα ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν των διὰ νὰ δειλιάσουν. Τοῦτο ἔκαμε τοὺς ὀρῶντας νὰ τρέμουν, βλέποντας τὴν τόσῃ μανίαν αὐτῶν. Τοῦτο ἔκαμε καὶ τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς δύο των, τὸν Ἰωάννην λέγω, νὰ δειλιάσῃ πρὸς ὦραν, καὶ νὰ ἀλλοιωθῇ ἡ ὄψις του. Τοῦτον βλέποντας ὁ Σταμάτιος τὸν εἶπε μὲ τὴν συνηθισμένην των γλῶσσαν. Τί ἔπαθες ἀδελφέ, τὰ ἐδειλιάσες τὰ σκυλία. Δὲν ἐνθυμείσαι τὴν ἀπόφασιν ὅπου εἶχομεν, πῶς ὄχι σπαθὶ ὅπου εἶναι ὁ πλεόν σύντομος θάνατος, ἀλλὰ καὶ ζωντανούς νὰ μᾶς καύσουν, νὰ μὴ προδώσωμεν τὴν πίστιν μας, πῶς τώρα φαίνεσαι δειλός. **Παρακάλεσον τὴν Παναγίαν μας νὰ σὲ δώσῃ δύναμιν.** Αὐτὰ τὰ λόγια ἔδωκαν θάρρος τοῦ Ἰωάννου. Ἐβγαίνοντας δὲ εἰς τὴν ἔξω τοῦ Κάστρου πεδιάδα τὴν λεγομένην **Βουνάκι** ἔτρεχον πληθὺς πολὺ ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν· οἱ δὲ μακάριοι ἔκραζον μεγαλοφώνως· **Χριστιανοὶ εἴμεθα! Διὰ τὸν Χριστὸν πηγαίνομεν εἰς τὸν θάνατον.** Φθάσαντες δὲ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶναι κατέναντι τῶν μακελλίων, κάτωθεν τῆς παλαιᾶς βρύσης, ἐκεῖ τοὺς ἔστησαν νὰ τοὺς ἐρωτήσουν ἂν ἐμετανόησαν νὰ τουρκίσουν, εἰ δὲ θὰ τοὺς κόψουν δείχνοντές τους καὶ τὸ σπαθί. Τότε μὲ μεγάλην φωνὴν ἐξεφώνησαν καὶ οἱ δύο· **Ἀδελφοὶ χριστιανοί, χριστιανοὶ εἴμεθα! καὶ διὰ τὸν Χριστὸν ἀποθαίνομεν.** Μάλιστα καὶ τρισσῶς τὸ εἶπαν· **Χριστιανοὶ! Χριστιανοὶ! Χριστιανοὶ εἴμεθα! Δὲν ἀλλάζομεν τὴν πίστιν μας! Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.** Τότε παρευθὺς τοὺς ἀπεκεφάλισαν, καὶ ἔλαβον οἱ μακάριοι τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως, καὶ ἀνέβησαν στεφηφόροι εἰς τὰ οὐράνια, νὰ συνευφρανῶνται αἰωνίως σὺν τοῖς ἀθληταῖς καὶ μάρτυσι. Τὰ δὲ **τίμια αὐτῶν λείψανα** ἔμενον καταφρονεμένα εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης· ἔθεσαν δὲ καὶ μέσον τῶν δύο, εἰς χάρτην, γεγραμμένην τὴν αἰτίαν τῆς ἀποτομῆς των· πῶς ἦσαν ἐναντίοι τοῦ Βασιλέως των καὶ κλέπται. Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας ἠγγάρευσαν μερικοὺς χριστιανούς καὶ τὰ ἔσυραν, καὶ βάνοντές τα εἰς ἓνα πιατὴ τὰ ἐρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν· μερικοὶ δὲ φιλομάρτυρες χριστιανοὶ ἔλαβον φροντίδα, καὶ ἐπιμελοῦντο νὰ τὸ εὑρουν· πλὴν διὰ τὸν πολλὸν φόβον οἰκονόμησαν τὴν ὑπόθεσιν τοιοιτοτρόπως· ἔδωσαν λόγον εἰς ἓνα φιλόχριστον καὶ φιλομάρτυρα χριστιανὸν Γεωργάκην τὸ ὄνομα, ταμπάκην τὴν τέχνην. Εἰς αὐτόν, λέγω, ἔδωσαν τὴν εἶδσιν διὰ γράμματος, νὰ προσέξῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου

αὐτοὶ εὐρίσκονται πάντοτε διὰ τὸ ἔργον των. Λαβὼν οὖν τὴν φροντίδα ὁ καλὸς Γεωργάκης καὶ προσέχοντας εἰς τοῦτο, μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ὄντας ἄνεμος νότος σφοδρὸς, ἐβγήκαν τὰ **τίμια λείψανα** εἰς τὸ μέρος τοῦ Λαζαρέτου τῆς πανώλης, τὰ ὁποῖα παίρνοντας τὰ ἐνταφίανσαν κρυφίως ἔξωθεν τοῦ γυναικείου Μπά-ηου, εἰς τὸ ἐκεῖ χωράφιον. Τὴν δὲ κάραν τοῦ Ἰωάννου δὲν εὗρη-καν εἰμὴ μόνον τοῦ Σταματίου.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μαρτύριον, ἀδελφοί, τῶν νέων μαρτύρων **Σταματίου** καὶ **Ἰωάννου**, τῶν καλῶν αὐταδέλφων, καὶ **Νικολάου** τοῦ συντρόφου των, καθὼς με ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν ἐδυνήθημεν νὰ μάθωμεν ἀπὸ φιλαλήθεις ἄνδρας, χωρὶς τινος προσθήκης. Οὕτως ἠγωνίσθησαν οἱ καλοὶ νέοι. Οὕτως ἀντέστησαν μέχρι τέλους, φυλάξαντες τὸν θησαυρὸν τῆς εὐσεβοῦς πίστεως, καὶ ὑπὲρ τῆς πίστεως τιμηθέντες τὰς κεφαλὰς. Ἦσαν δὲ (ὡς λέγουν) κατὰ τὴν ἡλικίαν ὁ μὲν **Ἰωάννης** χρόνων **εἴκοσι δύο** (22), ὁ δὲ **Σταμάτιος** χρόνων **δέκα ὀκτώ** (18).

Αὐτοὺς ἄς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί, ἂν θέλωμεν νὰ γίνωμεν μάρτυρες τῇ προαιρέσει καὶ καθὼς ἐκεῖνοι δὲν ὑπήκουσαν εἰς τοὺς ἀπίστους, ὅταν τοὺς ἐπαρακινούσαν νὰ ἀρνηθοῦν τὸν Χριστόν, ἔτσι καὶ ἡμεῖς νὰ μὴν ὑπακούωμεν εἰς τὸν διάβολον, ὅταν μᾶς παρακινή νὰ κάμωμεν τὴν ἁμαρτίαν· καὶ καθὼς ἐκεῖνοι δὲν ἐλυπήθησαν τὴν ζωὴν τους διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἡμεῖς ἄς χύσωμεν δάκρυα διὰ τὰς ἁμαρτίας μας. Αὐτῶν τὴν μνήμην καὶ ἡμεῖς ἐφορᾶζοντες σήμερον ἄς μὴ πανηγυρίσωμεν ἐθνικῶς, ἀλλὰ θεϊκῶς. Ὅχι μὲ μέθες καὶ ἀσελγείες, ἀλλὰ με σωφροσύνην καὶ ἐγκράτειαν Μὴ φροντίζωμεν ὅλως διόλου διὰ τὸ σῶμα τὸ φθειρόμενον, καὶ νὰ θανατώνωμεν τὴν ψυχὴν ὅπου εἶναι ὁμοία με τοὺς Ἀγγέλους· ἀλλὰ καθὼς τρέφομεν τὸ γήϊνον σῶμα με φαγητὰ φθαρτὰ καὶ ἐπίκαιρα, ἔτσι ἄς τρέφομεν καὶ τὴν ψυχὴν με τροφὴν ἀφθαρτον καὶ οὐράνιον. Ἡ τροφή τῆς ψυχῆς εἶναι κυρίως καὶ καθολικὰ ἡ κοινωνία τῶν ἱερῶν καὶ θείων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων· καὶ ὅστις μεταλαμβάνει ἀξίως τὴν Ἀγίαν Σάρκα καὶ τὸ ἄχραντον αἷμα τοῦ Σωτῆρος ἀγιάζεται καὶ γίνεται κατὰ χάριν Υἱὸς Θεοῦ. Ὅποιος δὲ πάλιν δὲν κοινωνεῖ συ-χνὰ ἢ κοινωνεῖ με ἁμαρτίαν ἀνεξομολόγητον ἢ με ἔχθραν, ἀγ-καλὰ καὶ φαίνεται ζωντανὸς εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ ψυχικῶς ἀπέθανε· καὶ οὗτος εἶνε χειρότερος θάνατος. Ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς! πόσῃ ἀναισθησίαν ἔχομεν, καὶ δὲν ἐγνοιαζόμεθα διὰ τὴν ψυχὴν μας, ἀμὴ φροντίζομεν καὶ ἐπιμελούμεθα κάθε ἡμέραν διὰ τὸ σκωλη-κόβρωτον σῶμα. Δὲν ψηφοῦμεν κόπους πολλοὺς καὶ ἰδρῶτας, πνιγμοὺς θαλάσσης καὶ ποταμῶν, καὶ ἄλλους κινδύνους, σκλαβιὰν καὶ ἄλλα ὅμοια, λυπηρὰ καὶ πολυώδυνα βάσανα δὲν μετροῦμεν·

μόνον διὰ ν' ἀποκτήσωμεν πλοῦτον, ὅπου αὐριον πάλιν τὸν χάνομεν.

Διὰ δὲ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν καὶ αἰώνιον, τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν, δὲν θέλομεν νὰ κοπιᾶσωμεν ὀλίγον, διὰ νὰ ἀποκτή-σωμεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς θησαυρὸν ἄσυλον καὶ ἀτίμητον. Εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἐκκλησίας δεκνέομεν· καὶ εἰς τὰς ἀργολογίας καὶ χοροὺς καὶ τραγῳδίας, καὶ ἔτερα δαιμόνων εὐρέματα εἵμεσθεν ἄοκνοι καὶ πρόθυμοι. Τὴν ἀγάπην μισοῦμεν. Τὴν ταπεινῶσιν καταπατοῦμεν. Τὴν κενοδοξίαν ὑψοῦμεν. Τὴν σωφροσύνην μισοῦμεν· καὶ τὴν πορ-νεϊάν ἐπιποθοῦμεν· καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν· ὅσα μᾶς παρήγγειλεν ὁ Κύριος μᾶς φαίνονται βαρέα πολλὰ καὶ δυσβάστακτα. Τοῦ δὲ πονηροῦ δαίμονος τὰ θελήματα ἐλαφρὰ λίαν καὶ εὐκατόρθωτα. Καὶ τὸν μὲν Ποιητὴν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν καθ' ἑκάστην με τὰς αἰσχροεργίας μας παροξύνομεν, τὸν δὲ ἀποστάτην αὐτοῦ καὶ ἐχθρὸν τῆς ψυχῆς μας χαροποιοῦμεν καὶ θεραπεύομεν. Πρεπόντως καὶ δι-καίως λοιπὸν μᾶς στέλλει θλίψεις διαφόρους ὁ Κύριος, καὶ δίδει χεῖρα τῶν ἀσεβῶν νὰ μᾶς κυριεύουν με τυραννίαν τοσαύτην, καὶ θανατικὸν μᾶς στέλλει πολλάκις, καὶ πείναν, καὶ ἄλλα λυπηρὰ, διὰ νὰ ἐπιστρέψωμεν ἐκ τῆς ἁμαρτίας, καθὼς εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔκτον κεφάλαιον τοῦ Λευϊτικοῦ φαίνεται. Καὶ εἶπεν ὁ **Κύριος** πρὸς τοὺς Ἑβραίους τὰ λόγια ταῦτα· «Ἐὰν πορεύσθε εἰς τὰ προστά-γματά μου καὶ φυλάγητε τὰς ἐντολάς μου, θέλω σᾶς στείλει καὶ ἐγὼ τὰς βροχὰς εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν, νὰ σᾶς δίδῃ ἡ γῆ τὰ γεν-νήματα, καὶ τὰ δένδρα τὸν καρπὸν, νὰ τρώγητε τὸ ψωμί σας χορ-ταστικά, καὶ νὰ δώσω εἰρήνην εἰς τὴν γῆν καὶ ἀσφάλειαν· νὰ ἀφα-γίσω τὰ θηρία καὶ τοὺς ἐχθροὺς σας, καὶ ἐσᾶς νὰ εὐλογῇσω καὶ νὰ σᾶς πληθύνω. Εἰ δὲ καὶ δὲν μοῦ ἀκούσητε, ἀλλὰ ἀπειθήσετε, καὶ δὲν φυλάξητε τὰ προστάγματά μου, θέλω σᾶς στείλει ἀπο-ρίαν τοσοῦτην, ὅπου νὰ σπέρνητε ἄκαιρα καὶ ἀνωφέλευτα. Οὔτε ἡ γῆ οὔτε τὰ δένδρα νὰ δώσουν τὸν καρπὸν αὐτῶν· καὶ νὰ στείλω θηρία νὰ φάγουν τὰ ζῷά σας, καὶ εἰς ἐσᾶς μάχαιραν νὰ σᾶς θανατώσῃ, ἕως νὰ ἀπομείνῃ ἡ γῆ σας ἔρημος. Ἐπειδὴ ἐσεῖς ἐπορεύ-θητε πρὸς με στρεβλοὶ καὶ πλάγιοι, διὰ τοῦτο θέλω πορευθῆ καὶ ἐγὼ ὁμοίως, με πλάγιον θυμὸν πρὸ τοῦ λόγου σας». Αὐτὰ καὶ ἄλλα περισσότερα εἶνε γεγραμμένα εἰς τὸ ἄνωθεν κεφάλαιον, τὰ ὁποῖα βλέπομεν καὶ τελειώνονται σήμερον εἰς ἡμᾶς, ὡς ἀπειθεῖς καὶ παραβάτας τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου. Διὰ τοῦτο, ἀγαπητοί, ἐπειδὴ ἡ ἁμαρτία εἶνε αἰτία τούτων ἀπάντων, ἄς μετανοήσωμεν ἐκ καρδίας, ἄς συγχωρήσωμεν ὁλοψύχως τοὺς παίσαντας, ἄς ἐλεή-σωμεν τοὺς πτωχοὺς καὶ ξένους, ἄς φροντίσωμεν διὰ τὰς χήρας καὶ ὀρφανά, διὰ τοὺς ἀδυνάτους καὶ φανερίτας. Μὴ κροδίδωμεν ἕνας τὸν ἄλλον εἰς τὰ κριτήρια. Μὴ συκοφαντοῦμεν, μὴ κατα-

κρίνωμεν τὸν πλησίον· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐκεῖνο ὅπου δὲν θέλομεν νὰ μᾶς κάμῃ ἄλλος τινάς, μήτε ἡμεῖς νὰ τὸ κάμωμεν ἄλλου· καθὼς λέγει ὁ φυσικὸς Νόμος· **Ὁ σὺ μισεῖς, ἐτέρῳ μὴ ποιήσης**· ἢ νὰ εἰπῶ καλύτερα τὰ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου δεσποτικά λόγια· **Καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως**. Ταῦτα ἐὰν φυλάζωμεν, καὶ νὰ ὑπομένωμεν ὅλας τὰς θλίψεις ὅπου μᾶς ἔλθωσιν, ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἢ ἀπὸ τοὺς δαίμονας, καὶ νὰ εὐχαριστῶμεν τῷ Κυρίῳ, ὅτι δικαίως διὰ τὰς ἁμαρτίας μας παιδεύομεθα, ἃς ἡξέυρωμεν βέβαια, ὅτι θέλει ἀπολαύσωμεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετὰ τῶν Μαρτύρων ἀκήρωτον στέφανον· «ὦν ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις ἀξιωθεῖται καὶ ἡμεῖς φυλάξαι τὴν πίστιν ἀμώμητον μέχρι τέλους, συνοδευμένην με ἐργα θεάρεστα, ἵνα καὶ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἐπιτύχωμεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνῃς, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Ῥδὴ ζ'. Θεοῦ συγκατάβασιν.

Συνέλθωμεν ἅπαντες, πιστοί, συμφώνως συνεορτάζοντες, τοὺς Σλαμπροὺς ἀριστέας, τὸν Ἰωάννην τε καὶ Σταμάτιον, καὶ τὸν αὐτῶν συμπολίτην, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύοντας.

Θανεῖν ἡρετίσασθε, ἀθανασίαν ἀπολαβεῖν ἐν Χριστῷ, κοινωγήσαντες δόξης, καὶ τῆς χορείας τῶν ἱερῶν ἀθλητῶν, ἐπιποθοῦντες ἀνδρείως ἀντέστητε, καταβαλόντες ἐχθροὺς, οἱ καρτεροὶ ἀθληταί.

Αισχύνητε τύραννοι, καὶ καλυπτέσθω ὑμῶν τὰ πρόσωπα, ἀπαλοὺς γὰρ καὶ νέους μὴ δυνηθέντες καταβαλεῖν ἀθλητάς, ἀλλ' ἡττηθέντες αἰσχύνης ἐμπλήσθητε, ἀναβοῶντες σαφῶς τὴν ἡτταν ἅπασιν.

Θεοτοκίον.

Μαρ'α θεόνυμφε, ἡ δευτάτη πάντων βοήθεια, τῶν εἰς σὲ ἐλπίζόντων, καὶ ἐκζητούντων τὴν σὴν ἀντίληψιν, μὴ υπερίδῃς ἡμᾶς κινδυνεύοντας, ἀλλὰ πρεσβείαις ταῖς σαῖς, ῥῦσαι ἡμᾶς τῶν δεινῶν.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ηπανοθενὴς τοῦ πνεύματος, τοῦ ἁγίου ἐνέργεια, ταῖς ὑμῶν ψυχαῖς, αὐλὼς ἐνσκηνώσασα, ἀθλῆσαι ἐνίσχυσε, καὶ νικηφόρους ἔδειξεν· ὁμολογητάς καὶ θαυμαστοὺς τροπαιοῦχους,

Σταμάτιε θεόφρον, Ἰωάννη τε θεῖε, αὐτάδελφοι τῇ φύσει ὁμοῦ τε καὶ τῇ γνώμῃ.

Χαρμονικῶς συνδράμωμεν, εὐσεβῶς φιλομάρτυρες, συγκαλοῦσι γὰρ ἡμᾶς οἱ νέοι μάρτυρες. ὁ θεῖος Σταμάτιος, καὶ Ἰωάννης ὁ θαυμαστός, οἱ ἀπὸ τὰς Σπέτσας ἐκβλαστήσαντες νέοι, αὐτάδελφοι τῇ φύσει, καὶ ὁμότροποι ὄντες, ὠραῖοί τε τῇ ὄψει, καὶ πάγκαλοι τῇ γνώμῃ.

Αναφανέντες μάρτυρες, ὥσπερ ῥόδα ἡδύπνοα, πᾶσαν Ἐκκλησίαν εὐκλεῶς φαιδρύνετε, καὶ χάριν παρέχετε, τοῖς πατριώταις ἅπασιν, καὶ τοῖς συγγενέσι, καὶ οἰκείοις καὶ ξένοις, καὶ κλέος οὐρανόθεν, κατεπέμψατε πᾶσι, Σταμάτιε θεόφρον καὶ θεῖε Ἰωάννη.

Ράβδῳ Σταυροῦ φραζάμενοι, καὶ ὡς δόρυ κατέχοντες, πίστιν τὴν ὀρθὴν, καὶ προσευχὴν ὡς θώρακα, ἐχθροῖς παρετάξασθε, Ἀγαρηνοῖς τοῖς ἄφροσι, καὶ καταβαλόντες τὴν ὀφρὺν τὴν ἐκείνων, ἡθλήσατε νομίμως, καὶ ἐδέξασθε στέφος, χειρὸς ἐκ τοῦ Ὑψίστου, ὡς μάρτυρες γενναῖοι.

Θεοτοκίον.

Ινα Θεὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀπεργάσῃ πανάχραντε, ἄνθρωπος ἐκ σοῦ γεννᾶται ὁ φιλόανθρωπος, καὶ σὲ ἀπειργάσατο μητέρα ὑπεράμωμον, καὶ ἀγκάλαις σαῖς, ἐν τῷ Ναφ ὥσπερ βρέφος, προσήχθη καὶ ὠλέναις, Συμεῶν ὑπεδέχθη, ὃν πίστει προσκυνούμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Νῦν εὗρατε ἀνάπαυσιν τῶν δεινῶν, καὶ χαρὰς ἡξιώθητε ἐν· ὁδοῖ, ἀπολαβεῖν, ὥσπερ ἐποθήσατε ἐκ ψυχῆς, νῦν καὶ χοροῖς εὐφραίνεσθε, τῶν νεομαρτύρων καὶ παλαιῶν, νῦν θρόνῳ τοῦ Ὑψίστου, παρίστασθε ἐν δόξῃ, ὡ Ἰωάννη καὶ Σταμάτιε.

Αξίως τῶν στεφάνων παρὰ Χριστοῦ, ἡξιώθητε ὄντως ὡς μάρτυρες, περικαλεῖς, κατεστολισμένοι περικαλῶς, καὶ ταῖς ροαῖς τοῦ αἵματος, νῦν ρεραντισμένοι ταῖς ἐρυθραῖς, καὶ στέφει στολισθέντες χειρὸς ἐκ τοῦ Ὑψίστου, μετὰ μαρτύρων συνευφραίνεσθε.

Νῦν εὗρατε ἀνάπαυσιν τῶν δεινῶν, νῦν ἐλάβετε πόθου τὴν ἔκβασιν, ὡ ἀθληταί, νῦν ἀπολαβόντες τὰ ἀγαθὰ, ἃ ὀφθαλμοῖς οὐκ ἔβλεψε, καὶ οὐς οὐκ εἰσήκουσεν ἀληθῶς, νῦν χαίρετε ἐν δόξῃ, ὑμνοῦντες σὺν Ἀγγέλοις, τὴν τρισυπόστατον θεότητα.

Θεὸς τῶν ὄλων, Κύριε τοῦ παντός, χάριν πέμψον ἐξ ὕψους ὥς εὐσπλαγχνος, πᾶσι πιστοῖς τοῖς συναθροισθεῖσιν ἐν τῇ Ναφ, πανηγυρίσαι ἄσμασι, καὶ δοξάσαι ὕμνοις σου ἀθλητάς, καὶ πέμψον αὐτοῖς χάριν, καὶ δύναμιν ἐξ ὕψους, ταῖς ἰκεσίαις τῶν μαρτύρων σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία θεοτόκε Μήτηρ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν Κτίστην τῆς κτίσεως, ταῖς σαῖς λιταῖς, φύλαττε καὶ σκέπε πάντας πιστούς, ἐκ πάσης περιστάσεως, ταῖς τῶν ἀθλοφόρων καὶ τῶν λοιπῶν, πρεσβείαις σῶν Ἀγίων, εἰρήνευσον τὸν κόσμον, ἐκ συμφορῶν καὶ περιστάσεων.

Ἐξαποστειλᾶριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Αδελφικῇ συνδούμενοι, τῇ στοργῇ καὶ τῇ πίστει, οἱ ἀθλοφόροι μάρτυρες, ὁ Σταμάτιος ἅμα, σὺν Νικολάῳ καὶ Ἰωάννῃ, σὲ Χριστὲ δυσωποῦσιν, εἰρήνην δοῦναι τῷ κόσμῳ· καὶ Βασιλεῖ, κατ' ἐχθρῶν βαρβάρων, τρόπαια νίκης, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν.

Ἔτερον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Εδέξασθε μετὰ χαρᾶς, τὸ μακάριον τέλος, καὶ εὗρατε ἀνάπαυσιν, καὶ τῶν πόνων τὴν λύσιν, ἀπολαβόντες τοῦ πόθου τὴν τελείαν ἔκβασιν, Σταμάτιε, Ἰωάννη καὶ Νικόλαε στερεέ, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωπεῖτε πρὸς τὸν σωτήρα τοῦ κόσμου.

Ἔτερον. Τῆς Ἑορτῆς.

Εν πνεύματι τῷ ἱερῷ, παραστάς ὁ πρεσβύτερος, ἀγκάλαις ὑπεδέξατο, τὸν τοῦ Νόμου Δεσπότην, κραυγάζων νῦν τοῦ δεσμοῦ με, τῆς σαρκὸς ἀπόλυσον, ὡς εἰρηκας ἐν εἰρήνῃ· εἶδον γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀποκάλυψιν ἔθνων, καὶ Ἰσραὴλ σωτηρίαν.

Εἰς τοὺς Αἵνους. Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Δεῦτε πάντες συνδράμωμεν, εὐσεβῶς ὡ φιλέορτοι, ἱερὰν εἰκόνα τε προσκυνήσωμεν, καὶ ἐκ καρδίας βοήσωμεν, καλλίνικοι μάρτυρες, μὴ ἐλλείπητε ἀεὶ, τοῦ πρεσβεῦειν πρὸς Κύριον, τὸν φιλάγαθον, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον ἐκ παντοίων συμφορῶν ἐπερχομένων θείαις ὑμῶν παρακλήσεσιν.

Ως ὠραῖον, ὡς ἔντιμον, ὡς τερπνόν, ὡς ἡδύτατον, ὁ Δαβὶδ ἐδόκησεν ὁ θαυμάσιος, τὸ κατοικεῖν ἐπὶ τὸ αὐτό, ἀδελφοὺς

ὁμόφρονas, συμπολίτην τὸν στερρόν, σχόντας θεῖον Νικόλαον, ἀπολαύοντας, τῶν στεφάνων τῆς νίκης καὶ τῆς ἁν, κληρουχίας γεγονότας, συγκοινωνοὺς θεῖα χάριτι.

Ως καλῶς στρατευσάμενοι, Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων, τὸν τῆς νίκης στέφανον ἐκομίσαντο, ὁ γενναῖός φρων Σταμάτιος, καὶ ὁ Ἰωάννης τε, Νικολάῳ τῷ στερρῷ, οἱ ἀστέρες οἱ ἀμψυτοι, καὶ φαιδρότατοι, οἱ τῆς Σπέτσας ἀπάσης ἐνδειχθέντες, ἐγκαλῶπισμα καὶ κλέος, καὶ εὐφροσύνης ὑπόθεσις.

Απαστράπτετε ἅπασι, τὰς ἀκτῖνας τῆς χάριτος, χορηγοῦντες πᾶσί τε τὰ αἰτήματα, ὡ Ἰωάννη πανεύφημε, καὶ θεῖε Σταμάτιε, γλυκυτάτῃ ξυνωρίς, καὶ αὐτάδελφον σύστημα, καὶ παρέχετε τὰς αἰτήσεις τῶν πίστει ἐκζητούντων, ὡς πολλὴν τὴν παρρησίαν πρὸς τὸν Δεσπότην κτησάμενοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Αγαλλιάσει καρδίας, καὶ εὐφροσύνη ψυχῆς, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον ἐπόθησαν, οἱ γενναῖοι αὐτάδελφοι. καὶ ὁ αὐτῶν συνοδίτης Νικόλαος· καὶ ἀνδρικῶς τοῖς τυράννοις ἀνθιστάμενοι ἔλεγον· οὐδὲν ἡμᾶς δύναται χωρίσαι τῆς ἀγάπης Χριστοῦ, οὔτε πῦρ, οὔτε ξίφος, οὔτε τις ἄλλη βάσανος. Διὸ καὶ τὰς κεφαλὰς τμηθέντες, νικηφόροι ἐν οὐρανοῖς ἀνίπτανται, ἀπολαβόντες τῶν ἀγώνων τὰ ἔπαθλα· καὶ παρρησίαν ἔχοντες μαρτυρικὴν, πρεσβεύουσι Χριστῷ ὑπὲρ ἡμῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων αὐτῶν τὰ μνημόσυνα.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Ο τοῖς Χερουβὶμ ἐποχούμενος, καὶ ὑμνούμενος ὑπὸ τῶν Σεραφεῖμ, σήμερον τῷ θεῷ ἱερῷ κατὰ νόμον προσφερόμενος, πρεσβυτικάς ἐνθρονίζεται ἀγκάλαις· καὶ ὑπὸ Ἰωσήφ εἰσδέχεται δῶρα θεοπρεπῶς, ὡς ζευγὸς τρυγόνων τὴν ἀμίαντον Ἑκκλησίαν, καὶ τῶν ἔθνων τὸν νεόλεκτον λαόν· περιστερῶν δὲ δύο νεοσσούς, ὡς ἀρχηγὸς παλαιᾶς τε καὶ καινῆς, τοῦ πρὸς αὐτὸν χρησμοῦ δὲ Συμεὼν τὸ πέρας δεξάμενος, εὐλογῶν τὴν Παρθένον Θεοτόκον Μαρίαν, τὰ τοῦ πάθους σύμβολα τοῦ ἐξ αὐτῆς προηγόρευσε, καὶ παρ' αὐτοῦ ἐξαίτεται τὴν ἀπόλυσιν βοῶν· Νῦν ἀπολύεις με Δέσποτα, καθὼς προεπηγγείλω μοι, ὅτι εἰδὼν σε τὸ προαιώνιον φῶς, καὶ Σωτήρα Κύριον τοῦ χριστωνόμου λαοῦ.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν

Εἰς Μ. Μεγαλυνάρια.

Τοὺς ἀπὸ τὰς Σπέτσας νεοφανεῖς, λάμπαντας ἀστέρας, Ἰωάν-
νην τὸν θαυμαστόν, σὺν τῷ Σταματίῳ, ὑμνήσωμεν ἐκ πό-
θου, γεραίροντες τοὺς ἄθλους, αὐτῶν φιλέοργοι.

Ἔτερον.

Οὗς ἡ φύσις ἐδαιξεν ἀδελφούς, καὶ ἡ γενναιότης ἀδελφό-
φρονας θαυμαστούς, θεῖον Ἰωάννην ὁμοῦ σὺν Σταματίῳ,
οὗς ἤνεγκαν αἱ Σπέτσαι, ἡ Χρὶς δ' ὕψωσεν.

